

De bedeling van de onschuld

De eerste bedeling omvat het tijdperk vanaf de schepping tot de uitdrijving van de mens uit de hof van Eden (Gen. 1-3).

In Gen. 1 staan enkele opmerkelijke zaken:

- In vers 1, waar de Godsnaam voor het eerst vermeld wordt, staat deze naam in het meervoud (Elohim is het meervoud van Eloha = God); er staat dus eigenlijk: 'In het begin schiep Goden...'. Vanaf het eerste Bijbelvers onthult Hij dus Zijn meervoudigheid.
- Gods Geest, Die nu in elke gelovige woont. Is vanaf het begin (vers 2) aanwezig; er is dus een 'ooggetuige', die ons het ontstaan van de schepping meedeelt. Het is dan ook de Heilige Geest, Die mensen gebruikt heeft om het Woord op betrouwbare wijze vast te leggen (2 Petrus 1:20-21). Wij verstaan deze geschiedenis 'door het geloof' (Hebreeën 11:3) en niet dankzij ons verstand of de wetenschap
- Er wordt driemaal geschreven dat God 'schiep' (Gen. 1:1, 21, 27) en voor het overige staat er dat Hij 'maakt' (Gen. 1: 4, 7, 16, 25) en/of 'zei' (Gen. 1:9, 11, 14, 24).

God vertrouwt Zijn schepping, die 'zeer goed was' (Gen. 1:31), aan de gezegende mens toe, met een opdracht (Gen. 1:28, een uitverkoren plaats (Gen. 2:15) en slechts één gebod (Gen. 2:16-17).

De verantwoordelijkheid

De mens kreeg de opdracht om vruchtbaar te zijn, de aarde te vervullen en te onderwerpen (d.w.z.: onder het gezag van de mens te brengen) en te heersen over de dieren (Gen. 1:28). Daartoe plaatste God de mens op een volmaakte plaats: de hof van Eden, waar hij ook de gemeenschap met God genoot (Gen. 2:15; 3:8). De hof moest bewerkt en onderhouden worden.

God is de mens behulpzaam, doordat Hijzelf alle levende wezens tot Adam brengt, 'om te zien hoe hij ze noemen zou; en zoals Adam elk levend wezen noemen zou, zo zou zijn naam zijn' (Gen. 2:19).

Het falen

God had de mens slechts één gebod gegeven, dat uit twee delen bestond (Gen. 2:16-17):

1. De vrijheid om te mogen eten van alle bomen
2. Het verbod om te eten van de boom van de kennis van goed en kwaad

Het gebod begint met 'vrijheid' en besluit met 'verbod'. De volmaakte wet is de wet van de vrijheid en wie deze wet toepast 'zal welgelukzalig zijn in zijn doen' (Jak. 1:25). De mens verlustigde zich echter niet in de door God geschonken vrijheid, maar overtrad het gebod.

De duivel komt tot de mens, in de vermomming van de slang (Openb. 12:9), de mens valt in de verzoeking en zondigt tegen God. De schuldige mens ontdekt nu dat hij zo niet meer voor God kan bestaan (Gen. 3:8, 10) en bekleedt zichzelf met vijgenbladeren om zijn naaktheid te bedekken en zich zo voor God te rechtvaardigen. Echter, 'al onze rechtvaardige daden zijn als een bezoedeld kled' (Jes. 64:6). Aan de onschuld van de mens is een einde gekomen, 'want allen hebben gezondigd en bereiken de heerlijkheid van God niet' (Rom. 3:23).

Omdat 'Uw eerste vader heeft gezondigd' (Jes. 43:27) is er 'geen mens rechtvaardig op de aarde, die goddoet en niet zondigt' (Pred. 7:20).

Het oordeel

God had gewaarschuwd 'op de dag dat u daarvan eet, zult u zeker sterven' (Gen. 2:17) en Gods straf is dan ook rechtvaardig. De straf bevat: de vervloeking van de slang, vijandschap tussen de slang en

het nageslacht van de vrouw, de vrouw zal met pijn kinderen baren (barensnood), de aardbodem wordt vervloekt (Rom. 8:20-22), de mens zal met zware inspanning zijn inkomen verwerven, hij vervalt weer tot stof en hij wordt verstoten uit de hof, waardoor de gemeenschap met God verbroken is.

Gods plan der eeuwen

'God neemt het leven echter niet weg, maar denkt plannen uit zodat de verstotene niet van Hem verstoten blijft' (2 Sam. 14:14). God wilde niet dat de mens zou sterven, maar biedt de oplossing. De bekleding van Adam en Eva met vijgenbladeren heeft voor God geen waarde. Hij slacht zelf een schuldeloos dier en bekleedt de mens daarmee (Gen. 3:21). Hij geeft daarmee aan dat de schuldige mens slechts kan overleven, doordat een onschuldige daarvoor het leven laat. 'Hem (Jezus Christus) die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem' (2 Kor. 5:21). 'Gij weet immers, dat gij... verlost zijt... door het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en onbevlekt lam. Hij is wel voorgekend vóór de grondlegging van de wereld.' (1 Petr. 1:18-20).

God ziet ons nu aan als bekleed met Christus, het Lam. 'Want zovelen gij tot Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan' (Gal. 3:27).

God belooft dat het 'nageslacht van de vrouw' uiteindelijk het einde van de duivel en zijn rijk zou betekenen; niet het nageslacht van de man! Deze belofte wordt herhaald door Jesaja (Jes. 7:14) en vervuld aan Maria, bij de geboorte van de Heere Jezus. Hij was niet uit Adam, d.w.z.. niet door omgang met een man, maar uit de Heilige Geest en daardoor Gods Zoon (zie Luk. 1:34-35). In Hem was geen zonde (1 Joh. 3:5), Hij kende geen zonde (2 Kor. 5:21) en Hij heeft geen zonde gedaan (1 Petr. 2:22).

Niet meer Adam en zijn nageslacht zijn de beeldragers van God, maar van de Zoon wordt gezegd: 'Hij is het beeld van de onzienlijke God' (Kol. 1:15-20) en wij zullen Hem gelijk zijn (zie 1 Joh. 3:2) en Hij (Zijn beeld) zal 'bewonderd worden in allen die geloofd hebben' (2 Thess. 1:10).

Zoals eerst Salomo bad om inzicht in goed en kwaad, zo moeten ook wij onze zinnen oefenen in het onderscheiden van goed en kwaad (zie Hebr. 5:14).

De bedeling van het geweten

Nadat Adam en Eva van de boom van de kennis van goed en kwaad gegeten hebben, beschikt de mens nu over het onderscheidingsvermogen tussen goed en kwaad. Dit onderscheidingsvermogen noemen we het geweten. God spreekt de mens aan op zijn geweten en houdt hem verantwoordelijk voor zijn daden. Niemand kan zich nog voor God verontschuldigen op grond van onwetendheid, want zijn geweten getuigt mee; hetzij in zijn voordeel, hetzij in zijn nadeel (zie Rom. 2:14-16). Ook bij gelovigen wordt het geweten niet buiten werking gesteld. De apostel Paulus noemt in 1 Timotheüs 1:5 de volgorde 'geweten – geloof' en in 1 Timotheüs 1:19 de volgorde 'geloof – geweten', waardoor er een gezond geestelijk evenwicht tussen beide blijft bestaan. Paulus oefende zich erin 'om altijd een onergerlijk geweten te hebben voor God en de mensen' (Hand. 24:16; vgl. 23:1). Kennelijk kunnen we ons geweten oefenen in het zoeken van het goede, terwijl het ook mogelijk is om het geweten dicht te schroeien of te brandmerken (zie 1 Tim. 4:2).

De verantwoordelijkheid

God zond Adam en Eva weg uit de hof van Eden om de aardbodem te bewerken. Dat was Gods opdracht en daarmee gaf Hij de gevallen mens een nieuwe verantwoordelijkheid. De mens kreeg niet de opdracht om de aarde te bewaren, zoals vaak beweerd wordt, want de aarde – en de hemel – 'worden voor het vuur bewaard tot de dag van het oordeel' (2 Petr. 3:7) door God Zelf. Behalve dat de uitdrijving uit de hof van Eden een straf was op de zonde, zien we in de wegzending ook Gods genade ten opzichte van de mens. Hij wilde voorkomen dat, wanneer de mens in zijn zondige staat ook zou eten van de boom van het leven, de mens daardoor eeuwig verloren zou zijn geweest. God had een reddingsplan! Kaïn en Abel worden geboren na de zondeval en beiden gaan een beroep uitoefenen. Opvallend is dat het beroep van de jongste, Abel, als eerste genoemd wordt. De herder heeft in Gods gedachten de eerste plaats (zie Gen. 4:2) en niet de bewerker van de aardbodem, die immers vervloekt was (zie Gen. 3:17).

Het falen

Zowel Kaïn als Abel brengen God een offer. Kaïns offer bestaat uit de vruchten van de aarde. God slaat hier geen acht op. Abel brengt één van de schapen als offer, waarop God wel acht slaat. Bij het offer van Abel vloeyde bloed en bij het offer van Kaïn niet. 'Zonder bloedstorting is er geen vergeving' (Hebr. 9:22; zie ook Lev. 17:11). Beide zonen zullen ongetwijfeld van hun ouders, Adam en Eva, gehoord hebben dat God Zelf een bloedoffer in de hof van Eden gebracht had en dat zij alleen op grond van dat offer en gehuld in de vellen van dat offerdier voor God konden bestaan. De werken van Kaïn worden boos genoemd en die van Abel rechtvaardig (1 Joh. 3:12). Als Kaïn in grote woede ontsteekt, waarschuwt God hem. Omdat Kaïn 'niet goed' handelt, neemt de zonde begerig bezit van hem en hij doodt zijn broer (Gen. 4:5-8). De mensenmoorder van het begin (zie Joh. 8:44), de duivel, heeft zijn eerste resultaat geboekt. Sindsdien is de aarde de plaats geworden waar dood en verderf heersen (Gen. 4:23; 6:11-12).

Het oordeel

Als Kaïn zijn broer gedood heeft, roept God hem ter verantwoording en appelleert aan zijn geweten: 'Wat hebt u gedaan!' (Gen. 4:10). De moordenaar Kaïn wordt door God vervloekt en verdreven uit het land en is bestemd om een zwerver en vluchteling te zijn op aarde (zie Gen. 4:11, 14). Ongeveer 1.400 jaren later is de boosheid op aarde zo toegenomen, dat God besluit om mens en dier uit te roeien (zie Gen. 6:7). 'Want de aarde is door hen vervuld met geweld' (Gen. 6:13). De zondvloed komt over de aarde; de tweede bedeling is ten einde.

Gods plan der eeuwen

'Maar Noach vond genade in de ogen van de Heere' (Gen. 6:8). Terwijl de aarde vervuld was met geweldenarij en er uit zinloze wraakgevoelens 490-voudig (70x7, NBG heeft: 77) vermoord werd (Gen. 4:23-24), was er te midden van die, ongetwijfeld, miljoenen mensen slechts één man overgebleven die omgang met God had: Noach (zie Gen. 6:9). Gedurende deze omgang heeft God Zijn toekomstplannen ten aanzien van de zondvloed aan Noach bekendgemaakt en hem verteld hoe hij aan Gods toorn zou ontkomen (zie Gen. 6:17-18; vgl. 1 Thess. 5:9-11).

Ondanks dat Noach 'nog niets zag' van de komende watervloed heeft hij gedurende 120 jaren 'eerbiedig' aan de ark gewerkt om zichzelf en zijn huisgezin te redden (Hebr. 11:7). Tijdens die jaren heeft hij niet alleen getimmerd, maar ook de gerechtigheid gepredikt en God heeft in lankmoedigheid afgewacht of de mensen zich zouden bekeren (1 Petr. 3:20; 2 Petr. 2:5).

We leven nu in de tijd waarin we de wederkomst van de Heere Jezus verwachten en de wereld is vol geweld, net zoals in de tijd van Noach (zie Matth. 24:37-38). Ook nu wacht de lankmoedigheid van de Heere nog, 'omdat Hij niet wil dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen' (2 Petr. 3:9). Toen Gods lankmoedigheid ten einde was, sloot Hij Zelf de deur achter Noach (Gen. 7:16). Zo zal ook het moment komen dat de deur van de genadetijd gesloten wordt (vgl. Matth. 25:10-13). Nu geldt nog het woord van de Heere Jezus: 'Zie, Ik heb een geopende deur voor u gegeven' (Openb. 3:8). Wie door de Heere Jezus, door de geopende deur, naar binnengaat (Joh. 10:9) zal behouden worden en toegang krijgen tot de geopende deur die leidt tot in de hemel (Openb. 4:1).

De bedeling onder de regering van de mensen

De derde bedeling omvat de periode na de zondvloed tot de roeping van Abram en duurde ongeveer 375 jaar.

Nadat Noach en zijn familie de ark verlaten hebben, bouwt Noach een altaar voor de Heere en brengt van al de reine dieren brandoffers aan de Heere. Omdat de Heere welbehagen vindt in de aangename offergeuren (Gen. 8:21; vgl. Ef. 5:21), besluit Hij om de aarde niet meer te vervloeken. De mens is door de zondvloed niet verbeterd, want 'de gedachtespinsels van het hart van de mens zijn immers slecht, van zijn jeugd af' (Gen. 8:21; vgl. Ps. 51:7). Natuurverschijnselen zoals de jaargetijden, zaai- en oogstperioden doen hun intrede, omdat de beschermende damp om de aarde (Gen. 2:5-6) verdwenen is. De dieren zullen voortaan met angst vervuld zijn voor de mensen (Gen. 9:2), want de mens mag de dieren tot zijn voedsel rekenen, met uitzondering van het bloed (Gen. 9:4; Hand. 15:19-20, 28-29), en de jager wordt geboren (Gen. 10:8-9).

De verantwoordelijkheid

Vanuit de zegen die God aan Noach en zijn zonen schenkt, krijgen zij de opdracht om zich te vermenigvuldigen en de gehele aarde te vervullen (Gen. 9:1). Zij krijgen niet meer de opdracht om de aarde te onderwerpen; die opdracht was voorbehouden aan Adam, in zijn staat van onschuld (Gen. 1:28). De hele schepping is nu, door de zondeval, 'aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om de wil van Hem die haar onderworpen heeft' (Rom. 8:20-22).

God stelt de menselijke overheid in en geeft haar het gezag om, in geval van doodslag, het slachtoffer te wreken, omdat de doodslager het beeld van God heeft aangetast, 'want naar het beeld van God heeft Hij de mens gemaakt' (Gen. 9:6; vgl. Rom. 13:1-4).

Als teken dat God de aarde niet nogmaals zal straffen door een zondvloed, richt Hij een verbond op met Noach, zijn zonen en alle volgende geslachten (Gen. 9:11-12). De regenboog is het betrouwbare teken van het verbond, dat in de wolken gezien wordt (vgl. Openb. 4:3). Dit verbond eist geen instemming of tegenprestatie van Noach en de zijnen, het is een eenzijdig verbond dat van God uitgaat.

Het falen

Noach plant een wijngaard, bedrinkt zich en vervalt tot schaamteloosheid (Gen. 9:20-21). Het nageslacht van de zonen van Noach verspreidt zich aanvankelijk over een klein gebied (Gen. 10:11, 18, 30, 32). Om te voorkomen dat zij over de gehele aarde verspreid zouden raken (zoals God hen had opgedragen (zie Gen. 9:1)), besluiten zij om voor zichzelf de stad Babel te bouwen, waardoor zij bij elkaar kunnen wonen. De hoogmoed van de mensen bereikt het toppunt als zij besluiten om – in grote eensgezindheid – een toren te bouwen, 'waarvan de top in de hemel reikt' (Gen. 11:4). Ook Nebukadnezar, die ook in Babel woonde, leed aan deze hoogmoedswaanzin (Dan. 4:22, 29-30). De mens denkt in eigen kracht tot de hemel te kunnen reiken.

Het oordeel

God ziet dat de eensgezindheid van het volk en de eenheid van de taal bedreigend zijn, waardoor 'niets van wat zij zich voornemen te doen, voor hen onmogelijk zal zijn' (Gen. 11:6). Deze eenheid, die de mens zoekt, loopt uiteindelijk uit in de opstand tegen God en Zijn Gezalfde (Ps. 2:2).

God besluit om aan de menselijke eenheid een einde te maken en verwacht hun taal, zodat ze elkaar niet langer verstaan. De stedenbouw wordt gestaakt en de Heere Zelf verstrooit de mensen over de gehele aarde.

De derde bedeling is ten einde.

Gods plan der eeuwen

Nadat de torenbouw van Babel door God verijdeld is, volgt het geslachtsregister van Sem, dat eindigt met de dood van Terach, de vader van Abram. Abram wordt in de volgende bedeling door God uitverkoren om de gedachten van God verder ten uitvoer te brengen. Abram gaat niet in Babel wonen, 'want hij verwachtte de stad die fundamenten heeft, waarvan God Ontwerper en Bouwmeester is' (Hebr. 11:10, 16). Deze stad naar Gods gedachten is zo geheel anders dan de stad die de bouwers van Babel voor ogen stond (vgl. Jes. 55:8). De stad waarvan God de Ontwerper en Bouwmeester is, wordt niet vanaf de aarde gebouwd naar de hemel, maar daalt neer uit de hemel van God (zie Openb. 21:2) en is niet opgebouwd uit kleiblokken of tichelstenen (Gen. 11:3), maar bestaat geheel uit zuiver, doorzichtig goud (Openb. 21:18) en heeft fundamenten die met edelstenen versierd zijn.

In de eindtijd zal de grote stad Babylon (=Babel) geoordeeld worden (zie Openb. 17:1-6; 18:2, 8, 19-21) en het nieuwe, hemelse Jeruzalem zal op de nieuwe aarde de stad zijn, waar de troon van God en het Lam zal staan (Openb. 22:3).

Deze stad van God is slechts toegankelijk voor hen, die door het geloof in Jezus Christus, 'hun lange kleren gewassen en ze wit gemaakt hebben in het bloed van het Lam' (Openb. 7:14) en die geschreven staan in het boek des levens van het Lam (Openb. 21:27).

'Welgelukzalig zij die hun kleren wassen, opdat zij recht hebben op de boom des levens en opdat zij door de poorten ingaan in de stad' (Openb. 22:14).

Toen de Heere Jezus is opgestaan uit het graf, heeft Hij Zijn discipelen uitdrukkelijk geboden: 'blijft in de stad (Jeruzalem), totdat gij bekleed zijt met de kracht uit de hoge' (Luk. 24:49; Hand. 1:4). Toen op de pinksterdag de Heilige Geest werd uitgestort, hoorden de vele aanwezigen in Jeruzalem de hen (de apostelen) in hun eigen taal spreken (Hand. 2:7).

De taalverwarring is door de komst van de Heilige Geest tenietgedaan, zodat de gelovigen elkaar leren verstaan.

Daarmee maakt God duidelijk dat Hij geen God van verwarring (Babel) is, maar de God van vrede (Salem) (1 Kor. 14:33).

De bedeling van de belofte

De vierde bedeling begint bij de roeping van Abram, die in Ur woont, de hoofdstad van Mesopotamië (Chaldea). Dit was een land vol afgoden, dat bekendstond om zijn geleerden, bezweerders en waarzeggers (zie Dan. 4:7; 5:7-11; misschien ook de wijzen uit Matth. 2:1).

Nadat God de taal van de mensen verward heeft, lezen we niet meer dat zij God nog dienen. God besluit in zijn genade om uit de heidenen een man, Abram, te roepen en belooft hem: tot een groot volk te maken, te zegenen, zijn naam groot te maken en hem tot een zegen te stellen. God geeft hem de opdracht om zijn land en zijn familie te verlaten en op reis te gaan naar een land dat God hem zou wijzen (zie Gen. 12:1; Hand. 7:2-4; Hebr. 11:8).

In Haran sterft de vader van Abram en hij vervolgt de reis met zijn vrouw Sarai en zijn neef Lot. Hij komt aan in het land Kanaän, waar de Kanaänieten (zie Gen. 9:22-25) wonen. Geen ideale woonomstandigheden dus.

Sarai, de vrouw van Abram, was onvruchtbaar (Gen. 11:30), maar God belooft Abram een zoon waaruit een groot nageslacht zal ontstaan (Gen. 15:15; 22:17).

De verantwoordelijkheid

De opdracht die Abram krijgt is: 'Gaat u uit uw land, uit uw familiekring en uit het huis van uw vader, naar het land dat Ik u wijzen zal' (Gen. 12:1). God was in Mesopotamië aan Abram verschenen als de 'God der heerlijkheid' (Hand. 7:2) en als Abram aankomt bij Sichem in Kanaän, bouwt hij 'daar een altaar voor de Heere, Die hem verschenen was' (Gen. 12:7).

De gehoorzaamheid van Abraham (God verandert de namen van Abram en Saraï in Gen. 17) wordt vooral duidelijk, als hij van God de opdracht krijgt om zijn enige zoon, Izak, te offeren, en zich bereid toont om dit ook te doen. Ondanks dat hij 'heeft overwogen, dat God machtig was hem zelfs uit de doden op te wekken' (Hebr. 11:17-19), zien we hierin Abrahams grenzeloze vertrouwen in God! Tevens zien we hierin de volledige gehoorzaamheid van zijn zoon Izak (Gen. 22:9-10). Beiden, vader en zoon, tonen ons hierin het 'voorbeeld' van het volmaakte offer van de Heere Jezus, de Zoon van God, op het kruis van Golgotha (zie Luk. 22:41-44). 'Zo gingen zij beiden samen' (Gen. 22:6, 8; zie ook Joh. 8:29; 16:32).

Het falen

God had tegen Abraham gezegd dat hij zijn land en familie moest verlaten. Echter, zijn vader en neef gaan mee op reis. Nadat zijn vader in Haran is overleden, wordt de reis vervolgd. Neef Lot is later oorzaak van veel problemen (Gen. 13:7; 14:12-16; 19:1-38). Het nageslacht van Lot, de Moabieten en Ammonieten, heeft later het volk Israël weinig vreugde bezorgd (zie Deut. 23:3-4; 2 Kron. 20).

Wanneer er hongersnood uitbreekt in Kanaän, trekt Abraham weg naar Egypte. Hij moet een leugen gebruiken om daar in leven te blijven (Gen. 12:11-13).

Pas nadat Lot zich van Abraham gescheiden heeft, laat God Abraham het gehele land zien, dat hij en zijn nageslacht voor altijd zullen erven (Gen. 13:14-17).

Omdat de komst van de beloofde zoon uitblijft, adviseert Sara haar man om, via de Egyptische slavin Hagar, zelf dan maar voor nageslacht te zorgen (Gen. 16:1-4). Veel vreugde brengt dit echter niet, want de verwekte zoon Ismaël wordt door Sara niet erkend als erfgenaam en is vervolgens een bron van twist (Gen. 21:8-21; Gal. 4:21-31). Het nageslacht van Ismaël zal later Jozef aan Egypte verkopen (Gen. 37:23-28).

Het oordeel

Abraham heeft bij zijn leven het land van de belofte niet in zijn bezit gekregen, evenmin als Izak en Jakob. Zij verbleven in Kanaän 'als in een vreemd land... Dezen zijn allen gestorven in het geloof en hebben niet ontvangen wat beloofd was, maar zagen het in de verte' (Hebr. 11:9, 13). Het enige bezit

dat zij in Kanaän hadden, was een begraafplaats en zelfs die plaats kregen ze niet, maar moesten ze kopen (Gen. 23:2-4, 16-20; 25:7-10; 49:29-32; 50:12-13).

God zegt tegen Abraham 'toen de zon bijna onderging', dat zijn nakomelingen 'vreemdelingen zullen zijn in een land dat niet van hen is; zij zullen hen dienen en men zal hen vierhonderd jaar onderdrukken' (Gen. 15:12-15; 46:2-7). Daarmee loopt de vierde bedeling ten einde.

Gods plan der eeuwen

God had tegen Abraham gezegd 'aan uw nageslacht zal Ik dit land geven' (Gen. 12:7). Met dit nageslacht (of zaad) wordt niet Izak bedoeld, maar Jezus Christus (Gal. 3:16)! Dit betekent dat de gehele geschiedenis van Abraham naast een historisch ook een profetisch getuigenis heeft; het ziet op Christus!

Zaad dat niet in de grond gestrooid wordt, zal nooit vermeerderd kunnen worden; daarvoor is het nodig dat het in de grond valt en sterft. Zo is de belofte omtrent het zaad van Abraham werkelijkheid geworden toen het Zaad, Jezus Christus, stierf (zie Joh. 12:24; Ps. 85:12a). Door Zijn dood is er vrucht, 'na-zaad', ontstaan. Toen Abraham bereid gevonden werd om zijn zoon Izak te offeren (Gen. 22:1-19), wilde de Heere ons daardoor duidelijk maken dat Hij Zelf, als Vader, eenmaal Zijn eigen Zoon zou offeren.

Jakob, de kleinzoon van Abraham, verblijft eveneens als vreemdeling in het land van de belofte. In die periode wordt zijn zoon Jozef, die hij meer liefhad dan zijn andere zonen, door zijn broers verkocht aan de nakomelingen van Ismaël (Gen. 37). Deze misdaad van de broers wordt echter door God ten goede gebruikt (Gen. 45:5-8). Zo is ook de Heere Jezus, het Zaad van Abraham, 'door de bepaalde raad en de voorkennis van God overgegeven' (Hand. 2:23), opdat door Zijn dood 'het hele huis van Israël zeker wete, dat God Hem zowel tot Heere als tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, Die gij gekruisigd hebt' (Hand. 2:36).

Zoals eens de wereld honger leed en naar Jozef moest komen om koren te kopen (Gen. 41:57), zo zullen eens allen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, belijden dat Jezus Christus, Heere is, tot eer van God de Vader (Fil. 2:9-11)!

De bedeling van de wet

De vijfde bedeling is de periode van de wet. Deze bedeling is beschreven in het grootste gedeelte van het Oude Testament. De wet bevat alle geboden die God op de berg Horeb aan Mozes gegeven heeft (Mal. 4:4). Eigenlijk behoren al de woorden uit het Oude Testament tot de wet; de Heere Jezus verwijst in Johannes 10:34 naar Psalm 82:6 en noemt deze passage uit de psalmen 'de wet'. Evenzo verwijst Paulus in 1 Korinthe 14:21 naar Jesaja 28:11 en noemt dit ook 'de wet'.

Nadat de zonen van Jakob, ten gevolge van de hongersnood in Kanaän, met hun gezinnen en have naar Egypte verhuisd zijn, leven ze daar aanvankelijk in grote voorspoed. God had echter al tot Abraham gezegd, dat zijn nageslacht 400 jaar onderdrukt zou worden, in een land dat het hunne niet was, maar dat zij daar met veel bezittingen zouden uittrekken (Gen. 15:13-14).

Op de door God bepaalde tijd zag Hij naar Zijn volk om (Ex. 2:23-25) en roept Hij Mozes bij de berg Horeb, om Zijn volk te verlossen uit de Egyptische slavernij (Ex. 3:1-12). Nadat de inwoners van het land Egypte door een tiental plagen zijn geteisterd, verlaat Israël het land Egypte.

God brengt Zijn volk naar de berg Horeb, waar Mozes uit Gods hand de wet ontvangt (Ex. 19:1 v.v.).

De verantwoordelijkheid

God belooft Mozes, dat als het volk Israël aandachtig naar Hem luistert, zij een bevoorrechte positie zullen hebben boven de andere volken. Zij zullen Hem ten eigendom zijn en zij zullen voor Hem een heilig volk zijn, een koninkrijk van priesters. Het volk overschat zich schromelijk en zegt: 'Alles wat de Heere gesproken heeft, zullen wij doen' (Ex. 19:1-8; 24:3, 7-8), waarna de Heere een verbond met hen sluit.

Voordat de Heere neerdaalt op de berg Horeb om met Mozes te spreken, moet het volk zich gedurende drie dagen heiligen. Daarna stelt Mozes het volk op aan de voet van de berg. De heiligheid van God verdraagt niet dat enig mens of dier, met uitzondering van Mozes, de berg aanraakt. Wie dit wel doet, zal gedood worden (Ex. 19:10-25).

Behalve de tien geboden (Ex. 20) geeft God ook voorschriften voor de eredienst, regels voor de verhoudingen tot de naaste en voorschriften voor de inrichting van de tabernakel. God toont in de wet datgene wat Hij van de mens mag eisen.

Mozes gaat de berg op om van God de stenen tafelen te ontvangen, waarop de 'Tien Woorden' staan (Ex. 34:28).

Het falen

Terwijl Mozes veertig dagen op de berg verblijft, begint het volk ondertussen te morren en twijfelen ze of Mozes wel terug zal keren. Zij eisen van Aäron dat hij voor hen het gouden kalf maakt, om dat als een god te vereren (Ex. 32:1-4). Voordat Mozes met de twee stenen tafelen van God de berg was afgedaald, was het volk al in zonde gevallen en zondigden zij tegen God (Ex. 32:15 v.v.). Het volk dat in overmoed geroepen had: 'Alles wat de Heere gesproken heeft, zullen wij doen', faalde binnen veertig dagen.

Adam en Eva waren niet in staat om slechts één gebod te volbrengen. Het volk Israël bewees ook dat het niet in staat was om aan Gods eis te voldoen. Daarmee werd duidelijk: 'Er is niemand die goed doet, er is er zelfs niet één' (Rom. 3:10-12). Ook als het volk Israël reeds gedurende enige eeuwen in het land Israël woont, moet God tegen Jeremia zeggen dat hij in Jeruzalem moet gaan zoeken of er misschien slechts één te vinden is die recht doet, zodat God Jeruzalem kan vergeven; maar ook deze ene mens was daar toen niet te vinden (Jer. 5:1).

Gedurende de woestijnreis, toen God op alle mogelijke manieren Zijn volk verzorgde en begeleidde, hebben de Israëlieten hun afgoden meegedragen en aanbeden (Amos 5:25-26; Hand. 7:39-43).

Het oordeel

Omdat het volk Israël zichzelf een afgod gemaakt had – en daarmee God verwierp – moest Hij het volk oordelen en Hij overweegt hen te vernietigen (Ex. 32:9-10). Niet alleen het volk Israël, maar alle mensen schieten tekort ten aanzien van Gods rechtvaardige eisen.

Sinds de mens door de overtreding van Adam in de zonde gevallen is, woont de zonde in het vlees en is de mens niet meer in staat om goed te doen (zie Rom. 7:17-24). Ook al zou de mens het willen, hij kan het gewoonweg niet, omdat de gezindheid van het vlees vijandig staat tegenover God (zie Rom. 8:6-8). Hierdoor wordt duidelijk dat God geen andere weg openstaat dan het vlees te oordelen, 'want op grond van werken van de wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden' (Gal. 2:16) voor God. Conclusie: Gods wet is heilig en goed (Rom. 7:12), maar de mens deugt niet en kan en wil deze wet niet volbrengen.

In plaats van dat de wet een zegen was voor de mens, werd de wet door de zondigheid van de mens een vloek voor hem (zie Gal. 3:13), omdat de wet de mens ter dood veroordeelt.

De wet is voor de mens:

- een gevangenis (Rom. 7:6, 23)
- de bediening van de dood (2 Kor. 3:7)
- een vloek (Gal. 3:10, 13)
- een bedekking (2 Kor. 3:15-16)
- een werker van toorn (Rom. 4:15)

Gods plan der eeuwen

Waarom heeft God de wet aan het volk Israël gegeven als Hij wist dat zij de wet toch niet konden houden (Joz. 24:19-22). Het antwoord is: 'door de wet komt kennis van de zonde' (Rom. 3:20b). De wet leert wat zonde is, maar omdat de mens niet anders kan dan zondigen, is de hele wereld strafschuldig geworden voor God (Rom. 3:19b).

Echter: 'Maar nu is, zonder wet, gerechtigheid van God geopenbaard, waarvan de wet en de profeten getuigen' (Rom. 3:21). Dus: buiten de wet om!

Van Gods Zoon, de Heere Jezus, staat in de Psalmen al geschreven: 'Zie, Ik kom... Ik vind er vreugde in, Mijn God, om Uw welbehagen te doen; Uw wet draag Ik diep in mijn binnenste' (Ps. 40:8-9).

'Toen de volheid van de tijd gekomen was, zond God Zijn Zoon, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet, opdat Hij hen die onder de wet waren, zou vrijkopen' (Gal. 4:4-5). De Heere Jezus was de enige Mens Die, geboren onder de wet, Gods wet volkomen gehouden heeft en alleen de wil van Zijn Vader gedaan heeft. Hij kon zeggen: 'Mijn spijs is, dat Ik de wil doe van Hem die Mij gezonden heeft' (Joh. 4:34) en God getuigde alleen van Hem: 'Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie ik mijn welbehagen heb' (Matth. 3:17).

Hij was de Enige Die niet viel onder het oordeel van de wet. De Heere Jezus, Die zonder zonde was, heeft God voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij voor God rechtvaardig zouden zijn, in de Heere Jezus (2 Kor. 5:21). Daarvoor was nodig dat Hij voor ons de vloek van de wet droeg op het kruis van Golgotha (Gal. 3:13), waardoor Christus het einde van de wet is voor iedere gelovige (Rom. 10:4). Christus heeft in Zijn vlees de wet buiten werking gesteld en heeft de nieuwe mens geschapen en die met God verzoend door het kruis, waaraan Hij de vijandschap van het vlees gedood heeft (Ef. 2:14-17).

Alleen op die wijze kon de zegen van Abraham, door het geloof in Jezus Christus, tot de volken komen (Gal. 3:14).

De bedeling van de genade

De zesde bedeling is de periode van de genade. Omdat de wet niet in staat is om de zondige mens te verbeteren, bleef God niets anders over dan de zondige mens te veroordelen. Maar omdat Hij de mensen liefhad (Joh. 3:16) kwam Zijn Zoon, de Heere Jezus, in het vlees (Hebr. 2:14-15), om onze straf als plaatsvervanger te ondergaan. God oordeelde de zonde in het vlees van Zijn Zoon (Rom 8:3; 1 Petr. 2:23-24). Hij heeft ons, door Zijn dood aan het kruis, met God verzoend, waardoor Hij in Zijn vlees de wet buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf de nieuwe mens te scheppen (2 Kor. 5:17; Ef. 2:15-16; Kol. 1:21-22).

God heeft ons in Zijn Zoon genade geschonken. Deze genade, die God schenkt, betekent meer dan alleen de kwijtschelding van de zonde. Gods genade voor de gelovige betekent o.a.:

- opwekking vanuit (van tussen) de doden
- zij krijgen eeuwig leven
- zij mogen de overweldigende rijkdom van Zijn genade tonen
- zij zijn heilig en onberispelijk voor Hem
- zij ontvangen het zoonschap (Ef. 1:3-6)
- zij zijn verzegeld met de Heilige Geest (Ef. 1:13)
- zij zullen met Hem alle dingen erven (Rom. 8:32)
- zij worden gelijkvormig aan het beeld van de Heere Jezus (Rom. 8:29)
- zij zullen de wereld oordelen (1 Kor. 6:2)
- zij zullen in het vaderhuis wonen (Joh. 14:2-3)
- enz. 'genade op genade' (Joh. 1:16; 1 Petr. 5:10)

Naar deze genade hebben eertijds de profeten gezocht, maar zij is pas in de huidige bedeling geopenbaard. Deze genade is zo veelomvattend dat zelfs de engelen begerig zijn deze dingen in te zien (1 Petr. 1:10-12).

De verantwoordelijkheid

Omdat de oude mens vanuit zichzelf niet in staat is om God te dienen, heeft Hij, in de Heere Jezus, de nieuwe mens geschapen (Ef. 2:15-16; 4:24; 2 Kor. 5:17-18a), zodat wij nu, levend door en vanuit de Heilige Geest, Gode waardig kunnen wandelen (Gal. 5:16, 18, 22-25) en Hem mogen vereren en aanbidden als priesters (1 Petr. 2:9; Openb. 1:5b-6). Dat is wat de Vader zoekt op aarde (Joh. 4:23). Als bewijs dat God het offer van Zijn Zoon aanvaard heeft, heeft Hij de Heilige Geest, Die getuige was van deze gebeurtenis (Hebr. 9:14), geschonken aan hen die de Heere Jezus als hun Verlosser aannemen (Hand. 10:44; Gal. 3:5).

De inwoning van de Heilige Geest in de gelovigen vond voor het eerst zichtbaar plaats op Pinksteren, tien dagen na de hemelvaart van de Heere Jezus (Hand. 2:1-4). Daarbij heeft de Heilige Geest de gelovigen tot één lichaam gedoopt (1 Kor. 12:13), waarbij Christus Zelf het hoofd van dat lichaam is (Ef. 1:22-23; Kol. 1:18).

Wat voor Salomo onmogelijk scheen, namelijk dat God werkelijk bij de mensen op aarde zou wonen (2 Kron. 6:18), heeft God nu aan de gelovigen geschonken, in Christus Jezus (zie Joh. 14:23; 1 Kor. 3:16; 6:19).

De Heilige Geest, ook de Geest van de waarheid genoemd, zal o.a.:

- de Heere Jezus verheerlijken
- de weg wijzen naar de volle waarheid
- alles wat Hij hoort aan ons meedelen
- de toekomstige dingen aan ons verkondigen (Joh. 16:12-15)
- de wereld overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel (Joh. 16:8-11)

Opdat wij de dingen van God zouden begrijpen, krijgt iedere gelovige direct na zijn of haar bekering de Geest als eerste gave (Rom. 8:23). Zelfs datgene wat in God verborgen was, wordt ons nu geopenbaard door de Geest (1 Kor. 2:9-13). God had Zich reeds voor de grondlegging van de wereld voorgenomen om al deze dingen te openbaren aan degenen die de Heere Jezus liefhebben (Rom. 16:25-26; 1 Kor. 2:7; Ef. 3:1-13).

Het falen

Toen de leiders van het Joodse volk de gekruisigde en opgestane Christus verwierpen (Hand. 7:51-54), riep de verheerlijkte Christus vanuit de hemel een nieuwe apostel, Paulus (Hand. 9:3-5, 15), om het evangelie te verkondigen onder de heidenen (Gal. 2:7-9; Rom. 11:13; 15:16). God openbaarde aan Paulus dat Israël tijdelijk terzijde gesteld zou worden (Rom. 11:23, 25) en dat daarvoor in de plaats de Gemeente van Jezus Christus zou komen (Rom. 16:25-27; Kol. 1:25-27).

Maar zoals eens het Joodse volk faalde, zal ook de Gemeente falen. Terwijl in de beginjaren de eenparigheid en eendracht gevonden werden (Hand. 2:46; 4:24; 8:6), ontstond er al spoedig twist en partijchap (1 Kor. 1:11-12; 3:3), waardoor de Gemeente verscheurd werd. Deze werken van het vlees hebben hun sporen in de kerkgeschiedenis nagelaten. In plaats van dat de vermaningen van Paulus ter harte genomen werden, zijn er nu vele denominaties met hun eigen leuzen c.q. dogma's. Allerlei geschriften zijn aan de Bijbel toegevoegd, die de verdeeldheid verder doen toenemen.

Het oordeel

In Openbaring 2 en 3 is door de Heere Jezus de kerkgeschiedenis van de falende Gemeente voorzeggd. Het begint met het verlaten van de eerste liefde (Openb. 2:4) en eindigt met de uitspuwing van de lauwe restgemeente (Openb. 3:16).

In plaats van te leren van de geschiedenis van Israël (zie Rom. 15:4-6; 1 Kor. 10:11) gaat de Gemeente dezelfde weg van afval en wordt daardoor rijp voor het oordeel (1 Petr. 4:17; Openb. 3:3). Terwijl Paulus de gemeente van Efeze waarschuwt voor de gevaren die de gemeente bedreigen (Hand. 20:28-31), moet Judas constateren dat het kwaad is binnengedrongen (Jud. 4).

Gods plan der eeuwen

Omdat de Heere Jezus het oordeel gedragen heeft van hen, die in Hem geloven, zal Hij aan het eind van de genade-bedeling hen bewaren voor de verzoeking die over de gehele wereld komen zal (Openb. 3:10), omdat ze ondanks hun geringe kracht:

- Zijn Woord bewaren
- Zijn Naam niet verloochenen
- Zijn wederkomst tegemoet zien (Openb. 3:8-11).

Als voor het oordeel de gelovigen van de aarde weggenomen worden (zie 1 Kor. 15:51-53; 1 Thess. 4:15-17) zal de Heilige Geest, Die immers alleen in de gelovigen woont, ook van de aarde verdwenen zijn (2 Thess. 2:7); de bedeling van de genade is dan ten einde.

Ondanks deze ontwikkelingen zal Gods voornemen uiteindelijk uitgevoerd worden, namelijk dat alles wat in de hemel en op de aarde is, onder de regering van Christus zal komen (zie Ef. 1:9-11; Fil. 2:9-11), waarbij de Heere Jezus op aarde geopenbaard zal worden te midden van hen, die Hij kocht met Zijn bloed (Kol. 3:4; Openb. 3:9b).

Het einde van de zesde bedeling / de grote verdrukking

Johannes de dooper was geroepen 'om de Heere een wel toegerust volk te bereiden' (Luk. 1:17), opdat de Heere Jezus het koningschap over Israël zou aanvaarden (Matth. 3:1-2; 10:5-7). Israël wilde Hem niet als Koning aannemen (zie Luk. 19:14; Joh, 19:15; 1 Sam. 8:7) en heeft Hem naar het Kruis verwezen (Mark. 15:12-14).

Na de dood en opstanding van de Heere Jezus gebod Hij Zijn apostelen opnieuw om Israël tot bekering te bewegen (zie Hand. 3:19-21, 24), maar opnieuw sloeg Israël de uitgestoken hand van God af (zie Hand. 7:51-54, 57-58a). Het koningschap van de Heere Jezus op aarde is daardoor uitgesteld (zie Joh. 18:36), totdat Hij opnieuw zal komen en het koningschap op zich zal nemen (Dan. 7:13-14; Luk. 19:12, 15; Openb. 11:15-17; 12:10; 15:3; 19:6).

Voordat de Heere Jezus het vreedrijk (Mich. 4:1-3) zal oprichten, zal Hij eerst in rechtmatigheid de volkeren richten (Hebr. 1:8) en zullen allen voor Zijn rechterstoel gesteld worden. De ongelovigen om geoordeeld te worden (Matth. 25:31-34, 41, 46), de gelovigen om te ontvangen naardat zij in hun lichaam gedaan hebben (2 Kor. 5:10; Rom. 14:10)

De bedeling van de genade eindigt met verschillende afloop voor:

- a) de wereld
- b) Israël
- c) de Gemeente

a) De wereld

Bij Zijn eerste komst in de wereld is de Heere Jezus niet gekomen om te oordelen, maar om te behouden. Het criterium om behouden te worden of verloren te gaan is het geloof in de eniggeboren Zoon van God (Joh. 3:17-18; 12:47).

Omdat de Heere Jezus Mens is geworden en voor de gelovigen het oordeel van God gedragen heeft over hun zonden, heeft de Vader het gehele toekomstige oordeel aan Zijn Zoon gegeven (Joh. 5:22-23, 27). Het bewijs van deze bevoegdheid tot oordelen heeft God geleverd door Zijn Zoon uit de doden op te wekken (Hand. 17:30-31).

Maar ondanks dat Hij in de door Hem geschapen wereld kwam, heeft de wereld Hem niet willen kennen (Joh. 1:10; 1 Joh. 3:1b). Zoals de Heere Jezus gehaat is door de wereld, zo worden ook zij die Hem liefhebben door de wereld gehaat (Joh. 15:9; 17:14). De hele wereld ligt in het boze (1 Joh. 5:19) en staat onder de invloed van de vorst van de duisternis (Joh. 8:44; Openb. 12:9). De wereld ligt onder het oordeel van God (Rom. 3:5-7) en Zijn toorn over de goddeloosheid van de mensen – die Hem verwerpelijk achten – zal zich openbaren (Rom. 1:18-20; Openb. 6:15-17). Dan zal er radeloze angst onder de volken zijn vanwege de rampen die over de wereld zullen komen (Luk. 21:25-26). Dan zullen de volken door de oordelen zich uiteindelijk voor Hem buigen (Fil. 2:10; Openb. 15:4b).

b) Israël

In het Oude Testament vinden we op meerdere plaatsen aangegeven dat Christus eerst verworpen zou worden, voordat Hij aanvaard zou worden door Zijn volk. De geschiedenissen van bijvoorbeeld Jozef (Gen. 37:5, 18; 45:7-10), David (1 Sam. 18:9-16, 29; 19:1, 11; 2 Sam. 5:1-3), Daniël (Dan. 6:6, 11-12, 17, 27) zijn 'voorbeelden' die uiteindelijk werkelijkheid geworden zijn in het leven, sterven en de opstanding van de Heere Jezus.

Aan de profeet Daniël (zie Matth. 24:15) wordt op meerdere plaatsen meegedeeld op welke wijze het koninkrijk van de Heere Jezus gestalte zal krijgen (Dan. 2:34-35, 44-45; 7:13-18, 27). Er waren sinds Nehemia door koning Artachsasta naar Jeruzalem gezonden was om te herstellen en te bouwen

69 jaarweken (69x7=483 jaren) verlopen, toen de Heere Jezus stierf in Jeruzalem (zie Dan. 9:26). De laatste jaarweek (Dan. 9:27a), een periode van 7 jaar, zal ingaan als de antichrist (zie Openb. 13:4) en de valse profeet (Openb. 13:14-15) zullen aantreden (zie Dan. 8:17-19, 26; 10:14).

Dan zal Israël door een verdrukking gaan zoals er nog nooit eerder op de aarde is geweest (zie Jer. 30:7; Dan. 12:1, 7; Matth. 24:21-25), maar daar uiteindelijk door de komst van de Heere Jezus uit gered worden. Op die dag zullen Zijn voeten staan op de Olijfberg (vanwaar Hij ook ten hemel voer). 'De Heere zal Koning worden over heel de aarde' (Zach. 14:3-5, 9). Zij zullen Hem aanschouwen 'Die zij doorstoken hebben' (Zach. 12:10; Joh. 19:37) en als Hij hen dan Zijn wonden toont, 'dan zal Hij zeggen: Dat Ik geslagen ben in het huis van hen die Mij liefhebben' (Zach. 13:6; Joh. 20:27).

c) de Gemeente

Voor de Gemeente is er onderscheid tussen het oordeel, de toorn, de tuchting van God en de verdrukkingen in deze wereld.

Oordeel

Het oordeel van God over de gelovigen is geen eenmalige gebeurtenis aan het einde van de genadebedeling, maar vindt plaats zolang de Gemeente op aarde verblijft. Hij oordeelt nu datgene wat niet goed bevonden wordt in Zijn ogen (Openb. 2 en 3), opdat de Gemeente rein blijft (zie Openb. 3:17-19). Hij verwacht van de gelovigen dat zij hun eigen daden beoordelen; doen zij dat niet, dan kan het gebeuren dat Hijzelf ingrijpt (zie Hand. 5:1-11; 1 Kor. 11:30-32). Het oordeel van God over Zijn huisgenoten (Ef. 2:19) is een doorgaand proces, dat begonnen is ten tijde van de apostelen (1 Petr. 4:17) en zal duren totdat de Gemeente van de aarde wordt weggenomen. Zij wordt nu al geoordeeld, 'opdat wij niet met de wereld zouden veroordeeld worden' (1 Kor. 11:32). Het oordeel over de wereld zal de Heere Jezus samen met de gelovigen uitoefenen (1 Kor. 6:2-3).

Tucht

Omdat God de gelovigen tot zonen bestemd heeft (Rom. 8:15-16; Gal. 3:26; 4:6) en zij daarmee tot Zijn familie behoren (zie 1 Joh. 3:1), voedt Hij – als onze Vader – hen ook als zodanig op. Dat wil zeggen dat wij bij misdragingen door Hem gecorrigeerd worden (zoals een aardse vader dat ook in zijn gezin doet). Dit is niet altijd plezierig, maar wel nodig op de weg naar de geestelijke volwassenheid (Hebr. 12:4-11). Het is een bewijs van echtheid!

Verdrukkingen

De Heere Jezus heeft gezegd dat we in de wereld verdrukking zullen lijden (Joh. 16:33). Verdrukking van gelovigen is een uiting van de God-vijandige wereld ten opzichte van de gelovigen (zie Hand. 11:19; 2 Kor. 1:8-9; 2 Thess. 1:4-5; Openb. 1:9). God Zelf zal de verdrukkers eenmaal vergelden (2 Thess. 1:6-8). Wij moeten ten opzichte van de wereld het voorbeeld van de Heere Jezus navolgen (1 Petr. 2:21-23).

De bedeling van het duizendjarige vrederijk van Christus

Inleiding

Nadat Israël het door God aangeboden heil in de Heere Jezus verworpen heeft, stelt Hij een apostel voor de volken aan (Paulus), om het evangelie aan de volken bekend te maken (Hand. 22:21).

Als de volheid van de volken is bereikt (Rom. 11:25-26) en de ware gelovigen van de aarde zijn weggenomen, (1 Thess. 4:15-18; Openb. 3:10) zal de laatste jaarweek (7 jaren) voor Israël aanbreken (zie Dan. 9:27), waarin ook Israël geoordeeld zal worden, om daarmee een einde te maken aan al hun ongerechtigheden (Dan. 9:24).

Het Romeinse rijk, dat in Daniël het vierde rijk genoemd wordt (Dan. 2:40) en dat de wereldheerschappij uitoefende toen de Heere Jezus op aarde was, zal aan (PM: na) het einde van de genade-bedeling opnieuw verschijnen (Openb. 17:8).

In Openbaring 13:1-9 wordt het hoofd van het herstelde Romeinse rijk 'het beest van de zee' genoemd (de zee is een beeld van de volken, zie Jes. 17:12-13) en in Openbaring 13:11-18 wordt de religieuze leider 'het beest uit de aarde' genoemd, de valse profeet, die twee horens heeft, zoals die van het Lam. De wereld en Israël zullen moeten buigen onder het juk van deze twee leiders; beiden zullen al hun macht van satan zelf ontvangen (zie Openb. 13:4, 11).

Aan het einde van deze zeven jaar durende periode zal de Heere Jezus verschijnen met grote macht en heerlijkheid, om het vrederijk op aarde op te richten. Dat vrederijk zal duizend jaren bestaan en is de laatste bedeling op de huidige aarde.

In het Oude Testament is door de profeten op vele plaatsen gesproken over het vrederijk. Van het Kind, waarover de profeet Jesaja in hoofdstuk 9 vers 5 en 6 spreekt, wordt gezegd dat Hij de Vredevorst is en dat Zijn vrede eindeloos zal zijn. In hoofdstuk 11 vers 6 tot 8 vermeldt de profeet o.a. de veranderingen in het dierenrijk ten gevolge van de aanwezigheid van deze Vredevorst. Zie tevens Jes. 32:1-5; 40:1-11; 54:1-10; Mich. 5:1-4. Ook in Daniël 2:44 en hoofdstuk 7:14 en 27 wordt de eeuwigheid van dit Koningschap aangegeven.

Dat deze profetieën op de Heere Jezus betrekking hebben, wordt duidelijk uit o.a. Matth. 2:4-6; Luk. 1:31-33; Luk. 2:11, 14; enz.. Omdat in het Oude Testament de Gemeente een verborgenheid was (Rom. 16:25-26; Ef. 3:8-11), kunnen de profetieën over het vrederijk dus geen betrekking hebben op de Gemeente. Zij hebben uitsluitend betrekking op het overblijfsel van Israël en de wereldbevolking. Het Nieuwe Testament beschrijft alleen in Openbaring 20:1-6 in grote lijnen iets over het vrederijk; de details vinden we op vele plaatsen in het Oude Testament.

Tijdens het vrederijk zal de leeftijd van de mensen weer toenemen en zullen zij de leeftijden van de bomen bereiken. Er is geen babysterfte meer en een honderdjarige zal een jonge man genoemd worden (Jes. 65:20-25). Zonden zullen niet getolereerd worden, want elke morgen zullen de overtreders uitgeroeid worden in Israël (zie Ps. 101:8) en er zal een vorst met priesters zijn om de tempeldienst weer te vervullen (Ez. 40-48). Het pascha zal weer worden gevierd (géén avondmaal!) en er worden weer zondoffers gebracht. De zonden zullen gedurende het vrederijk nog door offers in herinnering gebracht worden (Ez. 45:21-22; Jes. 65:20b).

Degenen die van de Heere Jezus getuigd hebben tijdens de grote verdrukking zullen opgewekt worden ten leven (zie Joh. 5:29a; Openb. 20:4), terwijl de overige doden tijdens het vrederijk in het dodenrijk zullen blijven.

Aan het begin van het vrederijk zullen het beest uit de zee en het beest uit de aarde, de valse profeet (Joh. 5:43b), in de hel worden worpen (Openb. 19:20), terwijl de duivel gedurende het vrederijk opgesloten wordt op een andere plaats, namelijk de afgrond (Openb. 20:3). Daardoor zal hij niet in staat zijn om de volkeren te verleiden, gedurende de periode dat de Heere Jezus op aarde regeert.

De verantwoordelijkheid

Tijdens het vreedrijk zullen alle volken aan de Heere Jezus onderworpen zijn (zie Jes. 45:23-24; 49:7; Fil. 2:9-11). Iedereen die zich niet aan Hem onderwerpt, zal worden uitgeroeid (Hand. 3:22-23) en Hij zal regeren met harde hand (Ps. 2:9; Openb. 19:15).

De God-vijandige natuur van de mens zal niet veranderd zijn, maar de mens zal zich moeten schikken.

Het oordeel

Aan het einde van het duizendjarige vreedrijk zal de duivel uit de gevangenis worden losgelaten. Dan zal blijken dat de oude mens, ondanks de zegeningen van het vreedrijk, niet voor verbetering vatbaar is. Opnieuw zal de mens zich door satan laten verleiden en in opstand komen tegen de Heere en Zijn Gezalfde (Ps. 2:2-3) met de bedoeling om Israël en de geliefde stad Jeruzalem, de woonplaats van de grote Koning (Ps. 48:2-3, 9; Matth. 5:35b) te vernietigen. De Heere zal hen echter door vuur uit de hemel doden, waarna ook de duivel in de hel geworpen wordt, waar het beest en de valse profeet al duizend jaar eerder waren (Openb. 20:7-10).

Daarna zullen de overige doden worden opgewekt en degenen die niet staan geschreven in het boek des levens zullen naar dezelfde plaats verwezen worden, waar de satan en zijn medewerkers reeds verblijven (Openb. 20:11-15). PM: De doden waar hier sprake van is, zijn uitsluitend ongelovigen. De laatste gestorven gelovigen zijn immers al opgewekt bij de oprichting van het duizendjarig vreedrijk (Openb. 20:4).

De hemel en de aarde zullen door vuur vergaan (Ps. 102:26-27; Jes. 24:1-6, 19-20; Matth. 24:35; 2 Petr. 3:10-13) en de bedelingen op de oude aarde zijn geëindigd.

Gods plan der eeuwen

Terwijl tijdens het vreedrijk de gerechtigheid *heerste* op aarde (Mich. 5:1), zal op de nieuwe aarde de gerechtigheid *wonen* (2 Petr. 3:13).

De zorgen die kenmerkend zijn voor de huidige aarde – zoals de dood, rouw, geschrei en moeite – zullen dan niet meer bestaan; deze dingen behoren dan tot het verleden (Openb. 21:4).

God zal een nieuwe hemel en aarde scheppen, terwijl niemand aan de vroegere dingen zal denken (Jes. 65:17-18). Dan breekt de eeuwige, volmaakte gelukzaligheid aan, die nooit meer door de zonde aangetast kan worden, omdat de duivel voor eeuwig weggedaan zal zijn.

God Zelf zal bij de mensen wonen en zij zullen Zijn aangezicht zien (Openb. 21:3; 22:4). De zon en de maan zijn niet meer nodig, want de heerlijkheid van God en het Lam zullen haar altijd verlichten (Openb. 21:23-25). Christus zal het koningschap aan de Vader overdragen en Zichzelf aan Hem onderwerpen. 'opdat God zij alles in allen' (1 Kor. 15:23-28).

Dan zal de schepping van de vergankelijkheid verlost zijn 'tot de vrijheid der heerlijkheid van de kinderen van God' (Rom. 8:19-21).